

Spomini na družabno življenje v Planini pod Golico

V vasi smo se radi družili ob različnih priložnostih. V maju, mesecu narcis, je bilo vedno potrebno pripraviti kaj novega. Kdor je želel pri pripravah sodelovati, je bil dobrodošel. Slavka Kerec je tako leta 1984 zbrala kar dvaindvajset vaščanov amaterskih igralcev za Savinškovo igro Goliški plazovi. Igro smo uprizorili na prostem pod gasilskim domom. Zgodba je napisana po resničnih dogodkih in opisuje, kako so domači fantje tihotapili različno blago, saj so dobro poznali poti čez Golico. V igri so čez mejo tihotapili saharin in kamenčke za »fajercajhe«, zato so v njej nastopali tako financarji kot žandarji. Brez ljubezenskih prizorov ni šlo.

Vaška igralska skupina leta 1984 (Urška Lavtar)

Glavni vlogista odigrala Kopišarjeva Andrejka in Tomažev Branko kot Cilka in Matevž. Midva z možem sva igrala tihotapca Tilna in njegovo mamo Meto. Igro je zrežirala Vera Stare, priznana gledališka igralka, ki je bila pred nastopi tudi naša maskerka. Vadili smo dvakrat na teden v gasilskem domu, navadno pozno v noč. Igrali smo v pravi rovtarščini, zato je bilo vse na -va, kot recimo »s`m bva t`m, pa s`m pr`šva dol«. Na koncu vaje smo vedno še kakšno zapeli. Ko je prišel čas uprizoritve, smo se zresnili. Vsi smo pomagali. Kulise smo pripeljali iz jeseniškega gledališča, skalnat

Prizor iz igre
Goliški plazovi leta
1984

del pa je naredil Cena Razinger. Vsak sam je poskrbel tudi za primerno obleko. Dekleta so bila oblečena v »dindelne«, fantje pa v kariraste srajce in irhovce oziroma pumparice.

Nekateri igralci so igro igrali že leta 1965, zato so dobili iste vloge in seveda uporabili dragocene izkušnje. To so bili Žlindrov France kot Cilkin oče, Kopelarjev Stanko kot sodnik, Drago Jakopič kot advokat in Slavka Kerec kot potovka Lona, ki je prenašala novice iz vasi v vas. Igro smo tisto pomlad večkrat odigrali v vasi in z njo gostovali v Bohinju. Uprizoritev je bila odvisna tudi od vremena. Ob slabem vremenu smo čakali, da je dež prenehal. Spomnim se prizora na sodišču, ko je sodnik stopil v pisarno in mu je na mokrih tleh spodrsnilo, da je padel naravnost pod mizo. Lahko si mislite, kako smo na odru zadrževali smeh, gledalci pa so sodnika spodbujali z burnim ploskanjem. Pa tudi v besedilu smo se motili. Igralci smo znali ves tekst, zato nam je bila vsaka napaka smešna. Na primer takrat, ko je Lona prišla na sodišče in po scenariju pozdravila »dobro jutro«, ob odhodu pa je zaradi resničnega večera pozdravila »lahko noč«. Zadnji je bil prizor »ohceti«. Na harmoniko je igral Johan Gril. Vrata, skozi katera bi moral priigrati na oder, so bila preozka. Hkrati s harmoniko je za seboj potegnil še del stene. Na ohceti smo zapeli pesem »Prelepa si Golica, kraljica vseh planin, prelepa si Golica, poleti in pozim«, ki jo je napisala Anica Ambrožič.

Predstava nam je bila res vsem v zabavo. Žal je zaradi obsežnosti organizacije in velikega števila igralcev v naslednjih letih nismo nikoli več uprizorili.

Mladi smo se družili tudi v mladinski organizaciji. Dovolj nas je bilo, zato nismo hodili na Jesenice, ampak smo se zbirali v Planini pod Golico. V letih od 1970 do 1974 smo veliko pomagali pri prireditvah v mesecu narcis. Od obiskovalcev narcisnih poljan smo pobirali vstopnino. En del vstopnice je veljal kot glasovnica, na katero je obiskovalec napisal ime dekleta za lepотно tekmovanje Miss narcis. To je pomagalo, saj so zaradi tega obiskovalci raje plačevali vstopnino. Nabrani denar se je porabil za potrebe vasi. Eno leto se je denar namenil za televizijski pretvornik v Plavškem Rovtu, da smo si omogočili gledanje televizije.

Vokviru Mladinske organizacije Planina smo leta 1972 sodelovali pri krasitvi prostora za državne volitve. Naše volišče je bilo najlepše urejeno v občini, zato smo bili nagajeni z novim sodobnim gramofonom in tremi gramofonskimi ploščami. Nato smo v hotelu Belcijan najeli spodnje prostore in jih preuredili v mini disko. Danes bi se nam mladi zaradi skromnosti prostorov posmehovali. Rekarjev Joža je naredil luster

iz lesenega kolesa, na katerega je namestil barvne utripajoče žarnice. Za tista leta je bil to pravi »light show«. Naš disko so radi obiskovali tudi mladi z Jesenic.

Pozimi 1973-74 smo se zbrali v folklorno skupino. Navdušil nas je Betelov Joža, ki nas je učil plesati. Naučili smo se naslednjih plesov: rašplo, beksel, povštrtanc, ta potrkano, zibensrit, šuštarpolko in štajeriš. Na harmoniko nam je igral Johan Gril. Tako smo s plesi popestrili prireditve ob prazniku narcis. Skupina je plesala eno pomlad. Ples nas je združil tako močno, da sta kar dve plesalki, Metka Žbatnik in Lenči, s soplesalcema odplesali v zakon. Ostali člani folklorne skupine smo svoj poročni ples zaplesali že v naslednjem letu. Pri naslednjih majskih prireditvah je delo prevzela že mlajša generacija.

Folklorna plesna skupina iz Planine pod Golico leta 1974

(od leve: Urška Lavtar in Janko Vilman, Metka Kosmač in Joža Remar, Marica Branc in Jože Rekar, Francka Kosmač in Darko Fabčič, Marjanca in Ciril Razinger, Lenči in Jani Jeran) (Urška Lavtar)